

ПАСЈИ ЖИВОТ

Зовем се Сима. Ја сам немачки овчар. Спадам, вероватно, у најзаступљенију расу паса на овим просторима. У чопору нас је осморо. Сем брата Киће, сви остали су само људи. Велика штета, стварно. Морам да признам да ми је с почетка било тешко да се уклопим са свима, али вероватно би и сви остали ово рекли. Тренутно живимо мирно, мада ја и даље често направим русвај. Извештио сам се да извучим мајице из веш машине, тако је забавно. Не разумем што то уопште било коме смета. Уживам да се гурам са осталима у кревету. Кића није такав. Он више воли самоћу. Пробао сам да га забавим бацајући му лопту, али он уопште није друштвен. Имам и своју собу. Додуше, у њој живи Давид, али тај и није за собу, никад није код куће. Имам и хоби. Глођем папуче, Сарине највише. Миришу некако посебно. Ваљда зато што је Сара у пубертету. Кад сам докон, изађем на терасу, исплазим језик и дахћем. Не капирају да на тај начин упорно исмевам комшију преко пута, али то и није тако битно. Комшија је укапирао. Звизнуо ме је каменом у задњицу да `простите. То је сасвим неслана шала, ако се ја питам. Био сам у Друштву за заштиту животиња да се жалим, али они тамо не поштују псе. Мазе неке распекмежене мачкетине. На крају сам још испао крив, агресиван кажу, што никако није тачно. Једна чупава матора вештица од мачке ме је огребала, скроз намерно. Нисам шоња, морао сам да се браним. Чеда ме храни. И мене и Кићу. Стално звоца како су ова данашња деца неодговорна и шта му је уопште требало да узима псе кад је одлично знао да нико други сем њега неће да их чува. Знам да се Чеда само шали. Воли он мене и никада ме не би дао. И ја њега волим. Млад сам још увек, па не контролишем осећања баш најбоље. Углавном кад наиђу скочим на Чеду да му покажем колико ми је драг. То се дешава док шетамо. Онда народ почне да вришти, а двојица што на глави носе чудне ствари, као Мимине ноше само офарбане у плаво, нашврљају Чеди нешто на папиру, па ме он закачи на онај поводац, стварно гадна ствар. Појео сам неколико тих и могу вам рећи да нису ни за шта.

Све у свему, живот је једна дивна ствар. Можеш да загазиш у бару, можеш да завијаш као блесав, можеш да се фолираш како обожаваш грануле, можеш да се покачиш са голубовима и најбитније: можеш да се заљубиш преко сваке мере у пудлицу из комшилука и због тога одвалиш даску од кревета. Милина зар не?